

РЕШЕНИЕ

№ 1012

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4362** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ вр. с чл.38, ал.7 от ЗЗЛД

Образувано по жалба на Т. С. ЕАД срещу Решение № ППН-02-177/ 2018г от 25.01.2019г на Комисията за защита на личните данни в ЧАСТТА

по т.2 /обявява жалба от 6.03.2018г за частично основателна, подадена от Б. А. отнасяща се до непроизнасяне по подадено заявление от 8.02.2018г по реда на чл. 29 от ЗЗЛД от Т. С. ЕАД/

по т.3 /съгласно чл.58 пар.2 б. „в“ и б. „и“ от Регламента, КЗЛД разпорежда на администратора да предостави исканата в заявлението информация/

по т.4 /налага на Т. С. ЕАД имуществена санкция в размер на 10 000 лв./

Твърди, че е отговорил на заявлението на Б. А. от 08.02.2018г с писмо изх. №Г 2929 от 16.02.2018г, което е представено пред КЗЛД, но не е обсъдено в мотивите на обжалваното решение. Отговорът отговарял по форма и съдържание на изискванията на ЗЗЛД. Моли да се отмени решението в обжалваните части.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованата страна – Б. Г. А. лично и чрез процесуалния си представител излага съображения за неоснователност на жалбата.

СГП не изпраща представител.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени

доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба вх. № ППН 02-177 от 6.03.2018г от Б. А. с твърдения, че на 8.02.2018г с вх. № 2929 е подал заявление до Т. С. ЕАД по реда на чл.29 във вр.с чл.26 , чл.28 от ЗЗЛД за достъп до отнасящи се за него лични данни. В законоустановения по чл.32, ал.1 от ЗЗЛД 14 дневен срок от подаване на заявлението не бил получил отговор от Т. по поставените искания.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомена Т. С. ЕАД, като на основание чл. 36 от АПК е указано да представят писмено становище.

[фирма] е депозирала становище в които излага доводи за неоснователност на жалбата, като изрично с вх. № ППН 01-177/ 3 от 1.11.2018г /л. 83 и л.80 от делото/ депозира пред КЗЛД отговор № Г 2929 от 16.02.2018г до Бл. А. на заявлението му от 8.02.2018г. , като твърди, че е изпълнило задължението си по чл.29 от ЗЗЛД.

На заседание, проведено на 31.10.2018 г. жалбата е приета за допустима относно твърденията за неизпълнение задължението по чл 29. от ЗЗЛД от Т. С. ЕАД да се произнесе по заявлението от 8.02.2018г. на Бл. А..

С Решение на КЗЛД от заседание проведено на 5.12.2018г (Протокол № 45) жалбата е обявена за основателна. На 25.01.2019г. КЗЛД постановява Решение № ППН-02-177/ 2018г от 25.01.2019г на Комисията за защита на личните данни оспорено в настоящото производство в ЧАСТТА

по т.2 /обявява жалба от 6.03.2018г за частично основателна, подадена от Б. А. отнасяща се до непроизнасяне по подадено заявление от 8.02.2018г по реда на чл. 29 от ЗЗЛД от Т. С. ЕАД/

по т.3 /съгласно чл.58 пар.2 б. „в“ и б. „и“ от Регламента, КЗЛД разпорежда на администратора да предостави исканата в заявлението информация/

по т.4 /налага на Т. С. ЕАД имуществена санкция в размер на 10 000 лв./

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страни с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожно и е постановено в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 7, т. 1 от ЗЗЛД и чл.38 ал.1 и 2 ЗЗЛД именно Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица, както и жалби на трети лица във връзка с правата им. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД). Спазени са и изискването за форма и

административнопроизводствените правила, в оспореното решение са посочени мотивите – фактически и правни основания.

Не е спорно по делото, че [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 ЗЗЛД и като такъв следва да обработва лични данни в съответствие с нормите на чл. 4 и чл. 5 ЗЗЛД. Не е спорно и обстоятелството, че дружеството обработва личните данни на заинтересованата страна Б. А.. Предмет на доказване в производството е наличие на изпълнение, респективно неизпълнение от страна на жалбоподателя, в качеството му на администратор на лични данни, на задължението му за предоставяне на достъп на физическото лице до личните му данни, които дружеството обработва, при наличие на редовно искане в този смисъл и съобразно предметния обхват, очертан в нормата на чл. 28, ал. 1 ЗЗЛД.

В съответствие с разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЗЛД в приложимата редакция /преди отм. - ДВ, бр. 17 от 2019 г./ всяко физическо лице има право на достъп до отнасящи се за него лични данни, като при упражняването на това право физическото лице има право по всяко време да поиска от администратора на лични данни /чл.28 от ЗЗЛД преди отм. бр.17 от 2019г/:

1. потвърждение за това, дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват;
2. съобщение до него в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник;
3. информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него, поне в случаите на автоматизирани решения по чл. 34б.

Корелативно свързано с правото на физическото лице на достъп до личните му данни е задължението на администратора при редовност на заявлението (чл. 30, ал. 1 ЗЗЛД в относимата редакция) да предостави тази информация безплатно (чл. 28, ал. 2 ЗЗЛД в относимата редакция) в предпочитана от лицето форма (във вариантите, посочени в чл. 31 ЗЗЛД) и на адреса, посочен в заявлението. Срокът за произнасяне е 14-дневен с възможност за неговото удължаване до 30 дни в хипотезите на чл. 32, ал. 2 ЗЗЛД.

Произнасянето на администратора на лични данни следва да бъде обективизирано в решение, с което предоставя пълна или частична информация по чл. 28, ал. 1 на заявителя или мотивирано отказва предоставянето ѝ (чл. 32, ал. 3 ЗЗЛД).

В нормата на чл. 34 ЗЗЛД са уредени изчерпателно хипотезите, при които администраторът на лични данни отказва достъп до лични данни.

В случая заинтересованата страна А. е подал до Т. заявление по чл. 26 във вр. с 28, ал. 1 ЗЗЛД заведено с вх. № Г-2929 / 8.02.2018 г. по описа на дружеството с искане за предоставяне на информация за личните му данни, обработвани от същото. Във връзка със заявлението, дружеството-жалбоподател е подготвило писмо рег. инд. № Г-2929 / 16.02.2018 г. /л. 81 и 82 от делото/, с което е направило „разяснения“ във връзка с предмета си на дейност, вписването му като администратор на лични данни и е декларирал проява на законосъобразно поведение при обработване на личните данни на клиенти на дружеството, предоставени му във връзка с осъществяваната от дейност. Според настоящия съдебен състав това писмо обаче, представлява един бланкетен документ с универсално съдържание, даващ възможност за многократното му използване и адресиране до неограничен кръг получатели-клиенти на дружеството. От позицията на администратора на лични данни използването на писмото с това му

съдържание обезпечава рационалност, но не и изпълнение на законовите изисквания на ЗЗЛД.

В съответствие с нормите на чл. 26 и чл. 28 ЗЗЛД всяко физическо лице има право на достъп до личните си данни, като една от възможните форми при упражняване на това право е получаването на информация от администратора на лични данни за обстоятелствата по чл. 28, ал. 1, т. 1-3 ЗЗЛД. Тази информация следва да бъде ясна, конкретна и разбираема. Всяка информация, която не отговаря на тези изисквания всъщност не представлява информация по чл. 28, ал. 1 ЗЗЛД. С писмото от 16.02.2018г жалбоподателят не е дал отговор по нито една от точките на заявлението на Б. А., не е даден отговор дори на основния въпрос – дали обработва лични данни на заявителя. По същество си това писмо представлява отказ за предоставяне на информация за обстоятелствата по чл. 28, ал. 1 ЗЗЛД, няма характер на акт по чл.28, ал.1 от ЗЗЛД. Същото е в несъответствие с разписаните в чл.31 ал.1 и ал.2 форми на предоставяне на информация. Отказът не е и мотивиран, както изисква императивната правна норма на чл. 32, ал. 3 ЗЗЛД, нито пък са налице фактически обстоятелства, които да осъществяват някоя от хипотезите на правната норма на чл. 34 ЗЗЛД, допускаща частичен или пълен отказ за предоставяне на информация. При това, съдът прави извод, че по същество писмото от 16.02.2018 от Т. С. ЕАД е отказ за предоставяне на исканата информация, без да са налице предпоставките на чл. 34 ЗЗЛД за това. С него, както се подчерта не се потвърждава дали отнасящи се до заявителя данни се обработват, не съдържа информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват; липсва съобщение до него в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник, нито пък информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него, поне в случаите на автоматизирани решения по чл. 34б. С писмото А. е информиран за предмета на дейност на търговското дружество, за това, че същото е вписано като администратор на лични данни и като такъв обработва личните данни на своите клиенти, предоставени във връзка с осъществяваната търговска дейност, при спазване на изискванията на чл. 2, ал. 2 ЗЗЛД. Липсва каквато и да било конкретизация и индивидуализация по отношение на личните данни на заявителя /виж Р № 11128 С., 24.10.2016 адм. дело № 8463/2015 ВАС/

На следващо място, дори и да се приеме, че с писмото е даден отговор за заявлението от 8.02.2018г , то не се ангажираха доказателства това писмо да е надлежно изпратено на заявителя, респ. получено от него. Съдът е дал многократно възможност на Т. С. ЕАД да ангажира доказателства в тази насока, но това не е сторено. Представената на л.135 от делото информация от Български пощи дава сведение за движението на писмо от 2019г. до Бл. А., а процесното и относимо е от 2018г , поради което е и неотнормима към предмета на делото и не следва да се обсъжда. Не са ангажирани доказателства това писмо да е получено от А.. Съгласно правилото на чл. 33, ал. 1 ЗЗЛД администраторът на лични данни писмено уведомява заявителя за решението или отказа си по чл. 32, ал. 3-5 в съответния срок. Уведомяването се извършва лично срещу подпис или по пощата с обратна разписка, като липсата на уведомление се смята за отказ (чл. 33, ал. 2 и 3 ЗЗЛД). От всичко гореизложено следва, че администраторът на лични данни е отказал достъп до личните данни на А., без да са налице основанията на чл. 34 ЗЗЛД. В случая е

нарушено и изискването на чл. 31, ал. 3 ЗЗЛД, съгласно който администраторът на лични данни е длъжен да се съобрази с предпочитаната от заявителя форма на предоставяне на информацията по чл. 28, ал. 1. Уведомяването по чл. 33, ал. 1 от ЗЗЛД е фактическо действие, последица от изготвянето на правното становище по чл. 32, ал. 1 от ЗЗЛД. За да е налице произнасяне, което да стигне до заявителя, то следва и уведомяването да е извършено в съответния срок. След като няма уведомяване на Бл.А. , то може да се приеме, че Т. С. ЕАД не се е произнесла в законоустановения срок по заявлението.

С поведението си жалбоподателят е допуснал неизпълнение на законното си задължение за осигуряване на достъп до личните данни на А., поради което и решението в частта по т.2 на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалбата Бл. А. срещу [фирма] е законосъобразно, постановено при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Установеното нарушение на ЗЗЛД от страна на [фирма], състоящо се в непредоставяне на достъп на физическото лице до личните му данни, е наказуемо с административно наказание „имуществена санкция“ от 1000 до 20 000 лева (чл. 42, ал. 7 ЗЗЛД в относимата редакция). С оспореното решение на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева на осн.чл.83 пар. 5, б. „в“ от Регламента 2016/ 679 за нарушение чл.12 във вр с чл.15 пар.1 б. „а“, „б“, „в“ и „ж“ и пар. 3 от ОРЗД. При изготвяне на решението на КЗЛД е отчетена настъпилата промяна в правната рамка в областта на защитата на личните данни в периода от обработването на личните данни до произнасяне по същество на искането /5.12.2018г/, с което е сезиран административния орган. Съобразен е и факта, че от 25.05.2018 г. се прилага Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, Регламента) урежда правилата по отношение защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и правилата по отношение на свободното движение на лични данни. Прави се и отбелязването, че съгласно чл. 288 от ДФЕС "Регламентът е акт с общо приложение. Той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки." Съгласно чл. 15, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА) "ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът". Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция" по чл. 58 § 2, буква "и" има санкционен характер. Относно прилагането на подходящата корективна мярка по член 58, § 2 от Регламента следва да се има предвид естеството, тежестта и последиците от нарушението, като се оценят всички факти по случая. Оценката за това, какви мерки са ефективни, пропорционални и възпиращи във всеки отделен случай ще трябва да отразява целта, преследвана с избраната корективна мярка, т.е. възстановяване на спазването на правилата, санкциониране на неправомерно поведение или и двете (каквато възможност е предвидена в чл. 58, § 2, буква "и").Прави се и отбелязването, че и по ЗЗЛД и по Регламента е поставен срок за произнасяне по подадени заявления, който в конкретния случай по изложените по горе подробни съображения не е спазен, предвид което имуществената санкция, като корективна мярка по член 58, параграф 2, буква "и" от Регламента се явява целесъобразна и ефективна мярка, за защита на законовия обществен интерес и е съобразена с нормата на чл. 27 ЗАНН. Липсата на

произнасяне по подаденото от Б.А. заявление, съгласно законното изискване по чл. 15, § 1, б. "а", "б", "в" и "ж" от ОРЗД (разпоредби, идентични с разпоредбите на чл. 28 от ЗЗЛД в относимата редакция) е обвързано с налагането на санкцията в посочения размер. Комисията е отчела, че имуществената санкция ще има възпитателно въздействие и ще допринесе за спазване от страна на администратора на установения правен ред, като при определяне на размера на наложена санкция е взела предвид, извършени нарушения от този тип от жалбоподателя.

Предвид гореизложените мотиви, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. С. ЕАД срещу Решение № ППН-02-177/ 2018г от 25.01.2019г на Комисията за защита на личните данни в **ЧАСТТА**

по т.2 /обявява жалба от 6.03.2018г за частично основателна, подадена от Б. А. отнасяща се до произнасяне по подадено заявление от 8.02.2018г по реда на чл. 29 от ЗЗЛД от Т. С. ЕАД/

по т.3 /съгласно чл.58 пар.2 б. „в“ и б. „и“ от Регламента, КЗЛД разпорежда на администратора да предостави исканата в заявлението информация/

по т.4 /налага на Т. С. ЕАД имуществена санкция в размер на 10 000 лв./

ОСЪЖДА „Т. С. ЕАД“ да заплати на Комисия за защита на личните данни юриск.възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

съдия: